

सर्वोच्च अदालत संयुक्त इजलास
माननीय न्यायाधीश श्री गोपाल पराजुली
माननीय न्यायाधीश श्री दीपकराज जोशी
फैसला

०७०-CR-०८१५

मुद्दा: ज्यान मार्ने उद्योग।

दैलेख जिल्ला, नारायण नगरपालिका वडा नं.२ घर भै हाल कारागार कार्यालय
दैलेखमा कैदमा रहेको वर्ष २७ को एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा-----१

पुनरावेदक
प्रतिवादी

विरुद्ध

लालसिं सुनारको जाहेरीले नेपाल सरकार-----१

प्रत्यर्थी
वादी

सुरु दैलेख जिल्ला अदालतमा फैसला गर्ने:

माननीय जिल्ला न्यायाधीश श्री ठाकुरप्रसाद शर्मा

पुनरावेदन अदालत सुर्खेतमा फैसला गर्ने:

माननीय का.मु.मु.न्यायाधीश श्री गोविन्द कुमार श्रेष्ठ

माननीय न्यायाधीश श्री भुपेन्द्र प्रसाद राई

पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला उपर प्रतिवादीको तर्फबाट परेको निवेदनमा न्याय प्रशासन ऐन, २०४८ को दफा १२बमोजिम मुद्दा दोहोर्न्याई हेर्ने निस्सा प्रदान भई पेश हुन आएको प्रस्तुत मुद्दाको संक्षिप्त तथ्य एवम् ठहर यस प्रकार छ:-

मिति २०६५/११/१२ गते राती शिवरात्री मेला हेरी घरतिर फर्कने क्रममा मेला लाग्ने ठाउँभन्दा १०० मिटर अगाडी म लगायत मेरा साथीहरु हिँडिरहेको अवस्थामा एक्कासी म माथि हतियार प्रहार गरी घाइते बनाई फालिदिएको, हतियार प्रहार गर्ने व्यक्तिहरु चिन्न

नपाएको तथा हाल म उपचारका क्रममा क्षेत्रीय अस्पताल सुर्खेतमा छु। मेरो शारीरिक तथा मानसिक अवस्था कमजोर भएका कारण हिँडडुल गर्न सकिदैन। ज्यान मार्ने उद्देश्यले हतियार प्रयोग गरी घाइते बनाउने अपराधीहरूको खोजी गरी दोषीलाई कारवाही गरी पाउँ भन्ने पिडित भीमबहादुर वि.क.को ठाडो निवेदन।

मेरो भाइ भीमबहादुर वि.क. शिवरात्रीको मेलामा गई मेला हेरी दैलेख बजारतर्फ फर्कने क्रममा नाविस्थानको पुल नजिकको जङ्गलको बाटोमा हिँडिरहेको अवस्था जिल्ला दैलेख, नारायण न.पा.वडा नं.२ जाहरकोट बस्ने एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा र अन्य नाम थाहा नभएका व्यक्तिहरूले एक्कासी जङ्गलभित्रबाट निस्की सुनियोजित तरिकाले भाई भीमबहादुर वि.क.को सम्बेदनशिल अंगहरू टाउको, पेट, चिउँडो र पछाडीको गर्धनमा प्रहार गरी सख्त घाइते बनाई ज्यान मार्ने नियतले धारिलो हतियार प्रहार गरी ज्यान मार्ने उद्योग गरेकाले अन्यायी लालबहादुर थापा समेतका व्यक्तिहरूलाई कानूनबमोजिम आवश्यक कारवाही गरी पाउँ भन्ने बेहोराको लालसिंह सुनारको जाहेरी दरखास्त।

दैलेख, रावतकोट गाउँ विकास समिति वडा नं.९ श्रीस्थान जङ्गलको बाटोदेखि ४० मिटर तलसम्म सालको पातमा रगतका छिद्राहरू लागेको, हरियो सालको ५ मिटर अग्लो बोटको फेदमा रगत लागेको, माटो खोस्रिएका जस्तो देखिएको, सालका पातहरू लछार पछार भएको भन्ने घटनास्थल प्रकृति मुचुल्का।

मिति २०६६/११/१२ गते राती श्रीस्थान मेला नजिक जङ्गलको बाटोमा म लगायत मेरा साथीहरू बसिरहेको अवस्थामा अपरिचित हाल चिनिन आएका घाइते भीमबहादुर वि.क.को समूहसँग भेट भयो। तपाईंको घर कहाँ हो भनेकाले तपाईं आफ्नो बाटो लाग्नुहोस् भन्दा निजहरूले बाटो छेक्न आएपछि र दिलवर वि.क.को मुखमा एकचोट हानी दिएपछि मृतक डेकेन्द्र कुमार थापा र भीमबहादुर वि.क. एक आपसमा लड्दै लडिबुडि खेल्दै गएकोदेखि मैले डेकेन्द्र कुमार थापालाई बचाउने उद्देश्यले छुट्याउन खोज्दा भीमले मलाई चक्कुले हानेपछि मैले आफ्नो सुरक्षाको निम्ती आफूसँग भएको खुकुरीले भीमबहादुर वि.क.को टाउकोमा एक पटक हानी माथिबाट ७/८ वटा लाइट बाली आएकोले भागेका हौं भन्ने

बेहोराको अनुसन्धान अधिकारी समक्ष प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाले गरेको साविति बयान ।

मृतक डेकेन्द्र कुमार थापा, घाइते भीमबहादुर वि.क. र एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापाबीच एक आपसमा झैं झगडा भैरहेको अवस्थामा भीमबहादुर वि.क. घाइते भएकाले निजलाई एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाले नै खुकुरी प्रहार गरी घाइते बनाएको हुनुपर्छ भन्ने मौकामा कागज गर्ने भुपेन्द्रबहादुर थापाले गरेको कागज ।

भीमबहादुर वि.क. घाइते भएको भन्ने कुरा सुनी थाहा पाएको हुँ भन्ने समेत बेहोराको मौकामा कागज गर्ने पुस्कर शर्माले गरेको कागज ।

वारदातको बेला म श्रीस्थान मेलामा नै थिएँ। लालबहादुर थापाको घरबाट मैले झोला र लाईट बोकेको थिएँ। झोलामा सानो चाइनिज बन्चरो र खुकुरी थियो। मेला भन्दा माथि पट्टि जङ्गलमा आई बाटोमा बसेको अवस्थामा मोबाइलको लाईट बालेको व्यक्तिले मोबाइलको उज्यालोले लालबहादुरको मुखमा देखाई लालबहादुरलाई घर कहाँ हो भनी सोधपुछ गरेका, निजहरुले पनि आफ्नो घर चुप्रा बताउँदा ठूलो भुपेन्द्रले हाम्रो घर भूर्ति हो भनी बतायो। सो बेला लालबहादुरले अर्कै पक्षको एक जनालाई हानेर पल्टायो । त्यसबेला मोबाइल भुईँमा खस्यो। लालबहादुरले मलाई तैले के हेरेर बसेको छस् मोबाइल समाएर भाग भनेपछि मैले मोबाइल लिएँ। त्यही बेला लालबहादुरले अर्कै पक्षका मान्छेहरुलाई कुट्न थाले । मृतक डेकेन्द्रले भीमलाई समातेका थिए। लालबहादुरले भाग भनेकाले मैले मोबाइल लागि माथिपट्टि जङ्गलमा गएँ लुकेर बसेँ। सोही बेला लालबहादुर रगत लागेको खुकुरी लिई आई पछाडीबाट पुलिस आएका छन्, एकछिन जङ्गलमा बसौं भनेपछि जङ्गलमा बस्यौं। सो समयमा म भुपेन्द्र र लालबहादुर थियौं। सो बेला हामीलाई तिमीहरुले मेलामा आएका थियौं भनी कसैलाई भनेमा सबैलाई फसाउँछु कसैलाई नभन्नु भनेका थिए। भिरखेतमा आई लालबहादुरले ट्राउजर र जुट्टामा लागेको रगत देखाउँदै आफूले हानेको मान्छेलाई धेरै काटियो होला भनेका थिए। उक्त समयमा पारीबाट केही मानिस लाइट बाली आएकोले "काली" भनी बोलाउँदा तेजबहादुर, टेकबहादुर र उमेश रहेछन् । तेजबहादुरले डेकेन्द्रलाई खोज्न जाऔं भन्दा डेकेन्द्र भागी गयो भन्यो। एकछिन झगडाको विषयमा कुराकानी भयो। लालबहादुरले आफुसँग लड्न आउनेलाई

खुकुरीले टाउको, पेट कता कता हानेँ थाहा छैन भने। घरमा गएपछि खुकुरीको रगत लालबहादुरले पखाल्यो। ट्राउजर र जुत्ता कसैले नदेखे गरी धोई घरमा ल्याई राख्नु भनेपछि ४ बजे घरमा आए। सो रात सुतिनँ। बिहान क्याम्पस जाँदा लालबहादुरसँग भेट भयो बाटोमा हिँड्दा डेकेन्द्रलाई मारेको भन्ने फोन आयो भन्ने मौकामा पवन कुमार खत्रीले गरेको कागज।

२०६५/११/१२ गते अपरिचित ३ जना केटाहरू बसेको ठाउँमा नजिक आए। लालबहादुर थापाले मसँग डिस्कस गर्ने केटा यही हो। म अगाडी जान्छु तिमीहरू भुपेन्द्रलाई बोलाउ भनी लालबहादुर, मृतक डेकेन्द्र, प्रदिप थापा र नवराज खड्का ४ जना अगाडी गए। रातीको ११.०० बजेतिर दुवै भुपेन्द्रबहादुर थापा पुल वारीबाट हामी बसेको ठाउँमा आए। केही समयपछि लालबहादुर थापा, प्रदिप थापा, नवराज खड्का, डेकेन्द्र थापाले अगाडी गएको ३ जना अपरिचित व्यक्तिहरूलाई पिटेर आयौं भनी हामीकहाँ आएपछि हामी सबै बाटोभन्दा माथितिर जङ्गलको रोडमा गएर बस्यौं। मेलातिरबाट आएको मान्छेहरू देखी माथिबाट सबैले ढङ्गा, माटो लडायौं। तत्पश्चात हामी सबैजना पुलवारी पसलमा गई बिस्कुट खाई मेलामा आयौं। सानो भुपेन्द्र, ठूलो भुपेन्द्र, पवन खत्री, लालबहादुर थापा, डेकेन्द्र थापा र प्रदिपजंग थापा जङ्गलको बाटोमा बसेका थिए। म र तेजबहादुर थापा पनि उनीहरू बसेको ठाउँमा गयौं। हामी २ जना माथी बाटोमा पुग्न नपाउँदै पवनकुमार खत्रीले अगाडी लागेको अपरिचित व्यक्तिको मोबाइल खोसिदिएछ र झगडा सुरु भयो। लालबहादुर थापाले मानिसलाई हानी पल्टाएको देखेँ। त्यही बेला तेजबहादुर, म र प्रदिप अगाडि भाग्यौं र जङ्गलमा गई लुकी बस्यौं। लालबहादुर थापा, डेकेन्द्र थापा, भुपेन्द्र थापा तथा पवनकुमार खत्री झगडा परेको ठाउँमा थिए। झगडा पछि रातको १ बजेको समयमा जङ्गलबाट हिँड्यौं। तेजबहादुर, प्रदिप र म भिरखेत पुग्दा "काली काली" भन्ने आवाज सुनेपछि निजको ठाउँमा पुगि डेकेन्द्रको बारेमा सोध्दा लालबहादुरले डेकेन्द्रलाई भगाएको भनेको र सानो भुपेन्द्रले पनि मैले भगाएको देखेको हुँ भन्यो। हामी केही समय त्यही जङ्गलमा बस्यौं। सो बेला लालबहादुरले रगत लागेको जुत्ता, ट्राउजर र खुकुरी देखाउँदै मेलामा अपरिचित केटालाई यही खुकुरीले टाउकोमा हानेँ। निज व्यक्तिले डेकेन्द्रलाई समातेको समयमा मैले अपरिचित व्यक्तिको टाउको र पेटमा हानी भगाएको भनेका हुन्। डेकेन्द्र अगाडी नै घरतिर गएको ठानी र हामी आफु घरतिर आएका

हैं। डेकेन्द्रलाई मारेको कुरा २०६५/११/१३ गते बिहान ८.०० बजेको समयमा भुपेन्द्र थापाले मलाई भनेपछि थाहा पाएँ । झगडा परेको कसैलाई नभन्नु भनी लाल बहादुर थापाले भनेकाले मैले सो कुरा कसैलाई नभनेको हो । मृतक डेकेन्द्रलाई घाइते भएका भीमबहादुर वि.क.ले खुकुरी हानेर मारे जस्तो लाग्छ भन्ने समेत टेकबहादुर थापाले मौकामा गरेको कागज ।

मेला नजिक बिस्कुट खाई सकेपछि डेकेन्द्र थापा र लालबहादुर थापा माथि डाँडामा बसेर प्रदिप थापा, सानो भुपेन्द्र, टेकबहादुर थापा, तेजबहादुर थापा र म समेत ५ जना मेलामा आयौं। भीमबहादुर वि.क. समेतका ६ जना व्यक्तिहरु कोही लड्ने छु भनी कराईरहेका थिए। तत्काल कोही बोलेनन्। भीमको टोली घर जानका लागि मेलाबाट आउँदै गर्दा निजहरुले लालबहादुरलाई घर कहाँ हो भनी सोधेको सुनी हामी सबै जना एल.पि. र डेकेन्द्र बसेको ठाउँमा गयौं लालबहादुरले घर सोध्ने व्यक्तिलाई साईडमा लगि कन्चटमा हानेपछि निज जङ्गलको बाटो भाग्यो। सो समयमा पवनले एक जनाको मोबाइल खोसी भाग्यो। भीमबहादुर वि.क.ले लालबहादुरको कन्चटमा बक्सिङ्ग हान्यो। डेकेन्द्रले भीमलाई हानी पल्टायो। भीमले डेकेन्द्रलाई समाइसकेपछि दुवै जना लडिबुडी खेल्दै केही तल पुगे। लालबहादुर अंकल भन्दै डेकेन्द्रलाई बोलाउँदै दुवै जना लडेको ठाउँमा पुगेर भीम वि.क.को टाउकोमा खुकुरीले हान्यो। भीमले भयो अब नहान भनी चिच्याइरहेको थियो। सोही अवस्था लालबहादुरले हामी सबैलाई भाग भनेपछि भागेका हौं। भाग्नेमा लालबहादुर, पवन, सानो भुपेन्द्र र म थियौं। मेला लागेको ठाउँदेखि १ कि.मि. टाढाको जङ्गलमा बसेको अवस्थामा लालबहादुरको खुकुरी पाइन्ट र जुत्तामा रगत मुछिएको थियो। मैले भीम वि.क.लाई टाउकोमा नहानेको भए डेकेन्द्र मर्थ्यो होला । भीम तल र डेकेन्द्र माथि परेको अवस्थामा भीमले तलबाट चक्कु घुसाउन लागेको देखी मैले खुकुरी झिकी टाउकोमा प्रहार गरें। डेकेन्द्र अंकललाई समातेको थिएँ। मैले भीमलाई समातेर अंकललाई भगाएर भागेको हुँ भनी सबैसँग कुरा गन्यो। मैले डेकेन्द्र खोइ भन्दा भगाइसकें अंकललाई केही भएको छैन हामी जाउँ भनी त्यहाँबाट हिँडी भिरखेतमा आई आधा घण्टा बस्यौं। सोही बेला टेकबहादुर थापा, तेजबहादुर थापा, प्रदिप थापा आई तेजबहादुरले डिलु भन्ने डेकेन्द्र खोई भन्दा कतै

लुकेका होलान् आउँछन् भनेपछि हामी घरतर्फ गयौं । लालबहादुरको घरमा गएपछि खुकुरीमा लागेको रगत पखाल्यौं रगत लागेको ट्राउजर र जुत्ता लालबहादुरले राम्रोसँग धुनु भन्दै पवनलाई दिएको थियो। डेकेन्द्रको मृत्यु भएको कुरा भोली पल्ट थाहा भएको हो। मेरो विचारमा लालबहादुरले भीम वि.क.लाई हान्दा झुक्किएर डेकेन्द्रलाई चोट लाग्न गई मृत्यु भएको हुनु पर्छ। भीम वि.क.ले खुकुरी प्रहार गरी मारेको हुनु पर्छ भन्ने शंका लाग्छ मृतकको लासलाई २०६५/१२/१३ गते घरमा ल्याई मलामी जाने समयमा टेकबहादुर थापाले आफूसँग लालबहादुरले मेलामा भएको कुराहरु कसैसँग पनि नभन्नु भन्यो भने सबै जनालाई फसाउँछु भनेको छ। घटनाको कुरा कसैलाई भन्ने होइन भनेपछि मैले कसैसँग नभनेको हो। लालबहादुरले आफुलाई केही गर्छकी भन्ने डरले कसैसँग भनेको होइन भन्ने समेत भुपेन्द्रबहादुर थापाले मौकामा गरेको कागज।

२०६५/११/१२ गते मेलामा गएका अवस्था रातीको ११.४५ बजे एल.पि.ले बिस्कुट खान जाउँ भने पछि हामी सबै पुलवारी बिस्कुट खान गयौं। बिस्कुट खाई मेलातर्फ जान लाग्दा नचिनेका व्यक्तिहरु रक्सी खाई कराउँदै आईरहेका थिए। सो समयमा लालबहादुर पुल नजिकैको जङ्गलमा बसिरहेका थिए। म र टेकबहादुर केही परको जङ्गलमा थियौं। जङ्गलमा लालबहादुरको कोसँग झगडा भयो मैले एक्कासी मोबाइलमा मिसकल हान्न भन्ने सुनें। सोही बेलामा लालबहादुरले अपरिचित मानिसहरुलाई हान्न सुरु गर्‍यो। सबै भागौं भनी लालबहादुरले भनेकाले झगडा भएको ठाउँबाट टेकबहादुर, प्रदिप र म समेत भागेर पहिले देउताडामा र पछि पुनः भिरखेत पुलमा आएर बस्यौं। भिरखेतबाट चौरमा बस्यौं, सो बेलामा काली काली भन्ने आवाज सुनी सो ठाउँमा जाँदा पवन, लालबहादुर सानो/ठूलो भुपेन्द्र समेतसँग भेट भयो र मैले डेकेन्द्र खोइ भन्दा डेकेन्द्रलाई चक्कुले हान्न लागेकोले सो समयमा आफुले खुकुरी निकाली भीमलाई टाउकोमा हानेर तल पछारेर डेकेन्द्रलाई भगाएर आफु भागेको हुँ भनी लालबहादुरले भनेकोमा पुनः खोज्न जाउँ भन्दा लालबहादुरले नजाउँ डेकेन्द्र भागीसक्यो आउँछ भनेपछि लालबहादुरले ट्राउजर, जुत्ता र खुकुरीमा लागेको रगत देखाउँदै डेकेन्द्रलाई हान्ने मान्छेलाई हानेर आएँ भनेपछि सबै जना घरतिर आयौं। २०६५/११/१३ गते बिहान ७.०० बजे डेकेन्द्रलाई मारिदिन्छु भनी लालबहादुरले मलाई फोन गरे। मेरो विचारमा

रातीको समयमा लालबहादुर र भीमबीच झगडा पर्दा लालबहादुरले घाइते भीमलाई हान्छु भन्दा डेकेन्द्रलाई लागेर मृत्यु भएको पनि हुन सक्छ वा भीमले छूरा प्रहार गरी मारेको पनि हुन सक्छ भन्ने समेत तेजबहादुर थापाले मौकामा गरेको कागज ।

भीमबहादुर वि.क.को दायाँ कानको पछाडी त्रिकोण आकारको ६x४x२ से.मी. काटिएको घाउ, घाँटीको दायाँतर्फ ८x२x२ मि.काटिएको घाउ, दायाँ कन्चटको भागमा १२x२x२ से.मी.काटिएको घाउ, टाउकोको पछाडि पट्टिको ६x३x२ से.मी. घाउ र छाती मुनी नाइटो भन्दा माथि पेटको भागमा २x१x१ से.मी. काटिएको घाउ रहेको भन्ने समेत बेहोराको घा जाँच केश फाराम ।

मिति २०६५/११/१२ गते बेलुकी भीमबहादुर, नारायण, दिलबर र म श्रीस्थान मेला हेर्न गई राती घर फर्कँदा मुखमा कालो पट्टि बाँधेका केटाहरु जङ्गलबाट निस्की आक्रमण गर्दा नारायण र म भागेर मेला गयौं।पछि भीमलाई देख्दा शरिर भरी रगत लागेको र टाउकोमा रुमाल बाँधेको थियो, उपचारार्थ अस्पताल ल्याएका हौं भन्ने मौकामा कागज गर्ने इन्द्रबहादुर वि.क.ले गरेको कागज ।

मिति २०६५/११/१२ गते साँझ हामी दिलबर, भीम, इन्द्र र म श्रीस्थान मेला हेर्न गई राती घर फर्कँदा अपरिचित व्यक्तिहरु आई दिलबरको मोबाइल खोस्दा झगडा हुन गई कुटपिट गर्दा भागेर मेलामा गएका हौं।पछि भीमबहादुर वि.क.लाई रगतै रगत भएको अवस्थामा फेला पारी उपचारका लागि ल्याएका हौं।को कसले घाइते बनायो थाहा भएन भन्ने समेत बेहोराको मौकामा कागज गर्ने नारायण सुनारको कागज ।

मिसिल संलग्न घटनास्थल प्रकृति मुचुल्का, जाहेरी दरखास्त, प्रतिवादीको बयान, घाइते भीमबहादुर वि.क.को घाउ जाँच केश फाराम समेतका आधार र प्रमाणबाट प्रितवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाले भीमबहादुर वि.क.लाई ज्यान मार्ने उद्देश्यले घाँटी, टाउको, कन्चट र पेटमा खुकुरी प्रहार गरी मरिसकेको भनी फरार भएको र तत्काल घाइतेलाई उपचारार्थ अस्पताल पुर्‍याएको कारण ज्यान मर्न नपाएको हुँदा निज प्रतिवादीले ज्यान मार्ने उद्योग गरेको पुष्टि हुन आएकोले प्रतिवादी लालबहादुर थापाको उक्त कार्य मुलुकी ऐन ज्यान

सम्बन्धी महलको १ नं. विपरित कसुर भएकोले निजलाई ऐ.को १५ नं.बमोजिम हदैसम्मको सजाय गरी पाउँ भन्ने अभियोग माग दाबी ।

जाहेरी पढी वाँची सुनाउँदा सुनें, निजलाई मैले एक चोटी टाउकोमा खुकुरीले हानेको हुँ। निजलाई षड्यन्त्र गरी हानेको होइन। निजहरु हामीसँग लड्न आएपछि आफ्नो सुरक्षाको लागि हानेको हुँ भन्ने समेत बेहोराको प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापाले सुरु अदालतमा गरेको बयान ।

मैले गरेको कागजको बेहोरा पढी वाँची सुनाउँदा सुनी पाएँ। सोमा भएको बेहोरा मेरै हो, भीमबहादुर वि.क.लाई हाल चिनिएका लालबहादुर थापाले खुकुरीले हानेका हुन् भन्ने समेत बेहोराको मौकामा कागज गर्ने नारायण सुनारले सुरु अदालतमा गरेको बकपत्र ।

भीमबहादुर वि.क.लाई ज्यान मार्ने उद्देश्यले प्रतिवादीले कुटपिट गरेका होइनन् भन्ने समेत बेहोराको प्रतिवादीका साक्षी सन्तबहादुर थापाले सुरु अदालतमा गरेको बकपत्र ।

मैले सुने अनुसार लालबहादुर र मृतक डेकेन्द्र, भीम वि.क. सहित भिडन्त भएकोले मृतक डेकेन्द्र थापालाई बचाउने उद्देश्यले लालबहादुरले आफ्नो रक्षाका निमित्त प्रतिकार गरेको सुनिन्छ भन्ने समेत बेहोराको प्रतिवादीका साक्षी दीपककुमार थापाले सुरु अदालतमा गरेको बकपत्र ।

मैले मिति २०६५/११/२८ मा जिल्ला प्रहरी कार्यलय दैलेखमा दिएको जाहेरी दरखास्तको बेहोरा मेरै हो। एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा समेतका समूहले भीमलाई सम्बेदनशिल अङ्ग टाउको, कान, पेटमा हानी काँडे छुरीले चिरिएको छ। भीमसँग गएका साथीहरुले अस्पताल ल्याई सहयोग गरेका हुन् भीमलाई लालबहादुरले हानी घाइते बनाएका हुन् भन्ने समेत बेहोराको जाहेरवाला लालसिंह सुनारले सुरु अदालतमा गरेको बकपत्र ।

मिति २०६५/११/१२ गते राती म लगायत मेरो साथी इन्द्र, दिलबर, नारायण समेत हामी चार जना भै ७.३० बजे दैलेख बजारबाट श्रीस्थान मेलामा गएका थियौं। राती अन्दाजी १२.०० बजे जात्राबाट दैलेख बजारतिर फर्कने क्रममा मुखमा नकाप लगाएको टोलीबाट दिलबरको मोबाइल लुटियो। दिलबरले अंकल मोबाइल लुटियो मिसकल हान्नु भन्दा नकाप लगाएका व्यक्तिले एक्कासी म माथी हतियार प्रहार गरेपछि म लडिहालें। मेरो दाहिने कोखा र

टाउको, दाहिने भागमा पुनः खुकुरी र छुरी प्रहार गरी मलाई तल फाली एल.पि.हो मार्छ भने मार्छ मार्छ भनी आवाज निकाली घटनास्थलदेखि भागी गएका हुन्। मलाई एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाले खुकुरी, छुरी प्रहार गरेका हुन्। सो घटनामा सहयोग गर्ने अन्य प्रतिवादी भुपेन्द्र थापा समेतका मानिसहरूले प्रहार गरेका हुन् भन्ने समेत बेहोराको घाइते पिडित भीमबहादुर वि.क.ले सुरु अदालतमा गरेको बकपत्र।

भीमबहादुर वि.क.लाई एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापा, पवन खत्री, भुपेन्द्रबहादुर थापा, टेकबहादुर थापा र अर्को एक जनाको नाम थाहा नभएका ५ जना मिली भीमबहादुर वि.क.लाई काँडे चक्रु र खुकुरी हानी घाइते बनाएको आफ्नै आँखाले देखेको हुँ भन्ने समेत बेहोराको मौकामा कागज गर्ने दिलवर वि.क.ले सुरु अदालतमा गरेको बकपत्र।

प्रतिवादी उपर मुलुकी ऐन, ज्यान सम्बन्धी महलको १ नं. को कसुरमा १५ नं. अनुरूपको सजायको दाबी भएकोमा प्रतिवादीले घाइते भीमबहादुर उपर आफुले खुकुरीले टाउकोमा एक पटक हानेको कुरा स्वीकार गरेको, प्रतिवादी लालबहादुरका साथीहरूसँग घाइतेलाई धेरै चोट हानेको भनेको, साथीहरूसँग घाइतेलाई धेरै चोट हानेको मिसिल संलग्न प्रस्तुत मुद्दा लगायत लगाउको कर्तव्य ज्यान मुद्दामा उल्लेखित तथ्यहरूबाट समेत यी प्रतिवादीले धारिलो हतियार खुकुरी जस्तो चिज घटनास्थलमा लगि घाइतेको टाउको जस्तो मर्मस्थलमा प्रहार गरी ५/७ वटा लाईट बालेका मानिस आएको देखी भागेको कारण घाइते बचन सफल भएकोले निजले अभियोग दाबी अनुसार ज्यान सम्बन्धी महलको १ नं. को कसुरमा ऐ. १५ नं. ले कैद वर्ष ५ मात्र हुने ठहर्छ भन्ने समेत बेहोराको सुरु दैलेख जिल्ला अदालतको फैसला।

घाइते भीमबहादुर मेरो परिचित मानिस पनि नभएको र झगडाको प्रारम्भ मबाट नभई निजका साथीहरूबाट भएको भन्ने विवाद छैन। निज भीमबहादुरलाई मार्नु पर्नेसम्मको मेरो रिसइवी, कारण, मनसाय नभएको भन्ने मिसिल संलग्न प्रमाणबाट स्पष्ट भैरहेको अवस्थामा गलत अर्थ लगाई मलाई सजाय हुने गरी भएको सुरु दैलेख जिल्ला अदालतको त्रुटिपूर्ण फैसला बदर गरी अभियोग दाबीबाट फुर्सत् पाउँ भन्ने समेत बेहोराको प्रतिवादीको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतमा परेको पुनरावेदन पत्र।

घा-जाँच केश फाराम हेर्दा मर्ने वा नमर्ने भन्ने महलमा May be भन्ने उल्लेख भएको देखिएको समेतको आधार प्रमाणबाट सुरुको फैसला फरक पर्न सक्ने देखिँदा छलफलका लागि अ.बं.२०२ नं. तथा पुनरावेदन अदालत नियमावली, २०४८ को नियम ४७बमोजिम पुनरावेदन सरकारी वकिल कार्यालय सुर्खेतलाई पेशीको सूचना दिई नियमानुसार पेश गर्नु भन्ने बेहोराको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतबाट भएको आदेश।

लालबहादुर थापाले खुकुरी प्रहार गरेको भन्ने व्यहोराको जाहेरी दरखास्त देखिएकोमा प्रतिवादी लालबहादुर थापाले भीमबहादुर वि.क.को टाउकोमा खुकुरी एक पटक हानेको भनी स्वीकार गरी वयान गरेकोमा वारदात स्थलमा हुने लालबहादुरका साथीहरूसँग घाइतेलाई धेरै चोट हानेको भनी लालबहादुरले भनेका भनी लेखाई दिएको देखिन्छ। निज प्रतिवादी लालबहादुरले घाइते भीमबहादुरलाई एक चोटी मात्र खुकुरीले हानेको भए अन्य घाउ चोटहरू के कसरी परेको हो भन्न वा देखाउन सकेको पाइदैन। उक्त घाउ चोट भै मर्ने सम्मको अवस्था घा जाँच केशफारमबाट देखिन्छ। यसै मुद्दाको लगाउ रहेको कर्तव्य ज्यान मुद्दामा विवेचना गरिएका तथ्यहरूबाट यी प्रतिवादीले खुकुरी जस्तो धारीलो जोखिमी हतियार लिई वारदातस्थल गै भीमबहादुर वि.क.को सम्बेदनशिल अंग टाउकोमा प्रहार गरी सो समयमा ५/७ जना मानिसहरू लाइट बाली आएको प्रतिवादीले देखि भागेको कारण घाइते भीमबहादुर वि.क. बच्न सफल भएको देखिन्छ। यसरी प्रतिवादीले भीमबहादुर वि.क.को संवेदनशिल अंग टाउकोमा खुकुरी प्रहार गरी मार्ने मर्ने स्थिति अवस्था देखिएकोले पुनरावेदक प्रतिवादीको पुनरावेदन जिकिरसँग सहमत हुन सकिएन। तसर्थ यसमा प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापालाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १५ नं.बमोजिम कैद वर्ष ५ हुने ठहर्‍याई सुरु दैलेख जिल्ला अदालतबाट भएको मिति २०६६।१०।१२ को फैसला मिलेकै देखिँदा सदर हुने ठहर्छ भन्ने समेत बेहोराको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको मिति २०६७।१२।१५ को फैसला।

भीमबहादुर वि.क.को घाउ जाँच केस फारममा उल्लिखित घाउ चोटहरू मैले खुकुरी प्रहार गरी भएका होइनन्। मृतक डेकेन्द्र र भीमबहादुर बीच एक आपसमा लडाई हुँदा उक्त चोट लागेको हो। मैले ज्यान मुद्दामा गरेको सनाखत कागज र वयानमा समेत म मृतक

डेकेन्द्र र भीम आपसमा लडिरहेको ठाउँमा जाँदा निज भीमबहादुरको टाउकोमा रगत लागेको देखेको हुँ भनी उल्लेख गरेबाट निज भीमको घा-चोट म पुगनु अगावै निज दुईजना बीच लडाई हुँदा लागि सकेको प्रष्ट हुन्छ। निज भीमसँग काडेधार भएको चक्कु र डेकेन्द्रसँग खुकुरी थियो। मैले बाध्य भई मृतक डेकेन्द्रको ज्यान बचाउन र आफ्नो सुरक्षाका लागि खुकुरीको उल्टोतिरबाट एक पटक मात्रै हानेको हुँ मैले निजको ज्यान मार्ने उद्देश्यले हानेको हैन। भीमबहादुरको घा-जाँच केशफारममा अंग फोरीएको, छिनालिएको वा फुटाएको छैन (NO) भनी उल्लेख हुनुले पनि भीमको अवस्था सामान्य रहेको बोध हुन्छ उक्त घा-जाँचमा Whether fatal or not मा May be उल्लेख हुनुले मात्रै निज भीम मर्नसक्ने भन्ने कुरालाई जनाउँदैन। बरु Whether fatal or not ले दुवैलाई दोहोरो अर्थ लाग्ने गरी जनाउँछ। अहेव दर्जाका व्यक्तिले घा जाँच गर्दा त्यसमा May be लेखे सामान्य प्रचलन जस्तै बसीसकेको अवस्थामा त्यसैलाई आधार लिई मेरा विरुद्ध फैसला गर्नु कानूनसम्मत छैन। मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १५ नं.मा "ज्यान मार्ने मनसायले" भनी उल्लेख भएबाट ज्यान मार्ने उद्योगमा घा जाँचको भन्दा मनसाय महत्वपूर्ण हुने भएकोले यसमा निज भीमसँग मेरो पूर्व चिनजान लेनदेन रिसइवी केही नभएको हुँदा यसमा ज्यान मार्ने मनसाय नभएको प्रष्ट छ।

म विरुद्धको दावी निराधार र झुठा भएकोमा उक्त अभियोग दावीलाई समर्थन गरी सुरु दैलेख जिल्ला अदालतले मलाई मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १५ नं.बमोजिम ५ वर्ष कैद गर्ने गरेको फैसलालाई नै सदर गरी भएको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला कानून र प्रतिपादित नजिर सिद्धान्तको गम्भिर व्याख्यात्मक त्रुटी हुँदा न्याय प्रशासन ऐन, २०४८ को दफा १२ उपदफा १ को खण्ड (क) र (ख) बमोजिम मुद्दा दोहोर्न्याई हेरी अभियोग मागदावीबाट सफाई दिलाई न्याय पाउँ भन्ने समेत व्यहोराको प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापाको निवेदन पत्र।

यसै लगाउको दो.नि.नं. ०६७-RI-२०५४ नं. को कर्तव्य ज्यान मुद्दामा आजै यसै इजलासबाट दोहोर्न्याई हेर्ने निस्सा प्रदान भएको र प्रस्तुत मुद्दा पनि उक्त मुद्दासँग अन्तरप्रभावी हुँदा सोही आधार र कारणबाट न्याय प्रशासन ऐन, २०४८ को दफा १२ को उपदफा (१)

को खण्ड (क) र (ख) बमोजिम मुद्दा दोहोर्न्याई हेर्ने निस्सा प्रदान गरिदिएको छ भन्ने यस अदालतको मिति २०७०।८।२६ को आदेश।

नियमबमोजिम निर्णय सुनाउनको लागि पेश भएको प्रस्तुत मुद्दामा पुनरावेदक प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाको तर्फबाट उपस्थित विद्वान अधिवक्ताद्वय श्री देवेन्द्रबहादुर थापा र दिपेन्द्रबहादुर बमले घा-जाँच केस फाराममा उल्लिखित घाउ चोटहरू प्रतिवादी लालबहादुर थापाले खुकुरी प्रहार गरी भएका घाउ होइनन्। उक्त घाउ चोटहरू डेकेन्द्र थापा र भीमबहादुर वि.क. लड्दा लागेका घाउ चोट हुन्। डेकेन्द्र र भीम आपसमा लडिरहेको ठाउँमा जाँदा भीमबहादुरको टाउकोमा रगत लागेको देखेको हुँ भनी लालबहादुर थापाले बयानमा लेखाएको हुँदा लालबहादुर थापा पुग्नु अगावै भीमबहादुर वि.क.को घाउ चोट लागिसकेको भन्ने प्रष्ट हुन्छ । घा-जाँच केस फारामको Whehter fatal or not भन्ने महलमा May be उल्लेख हुनुले मात्र घाइते मर्न सक्ने भन्ने कुरालाई जनाउँदैन । डेकेन्द्रको ज्यान बचाउनको लागि र आफ्नो सुरक्षा समेतको लागि खुकुरीको उल्टो तिरबाट एक पटक मात्रै हानेको र ज्यान मार्ने मनसाय रहेको भन्ने मिसिल संलग्न कुनै पनि प्रमाणकाट नदेखिएको अवस्था हुँदा ज्यान मार्ने उद्योगमा सजाय गर्ने गरी भएको दैलेख जिल्ला अदालतको फैसला सदर गर्ने गरी भएको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको त्रुटीपूर्ण फैसला उल्टी भै अभियोग दाबीबाट सफाई हुनु पर्दछ भनी बहस गर्नु भयो।

प्रत्यर्थी वादी नेपाल सरकारको तर्फबाट उपस्थित महान्यायाधिवक्ताको कार्यालयका विद्वान सह-न्यायाधिवक्ता श्री रेवतीराज त्रिपाठी र विद्वान उप-न्यायाधिवक्ता श्री खेमराज भट्टले जाहेरी दरखास्त, मौकामा बुझिएका मानिसले गरिदिएको कागज, भीमबहादुर वि.क.को टाएकोमा खुकुरीले हानेको हो भनी प्रतिवादीले गरेको साविती बयान, मिसिल संलग्न घा-जाँच केस फाराम तथा पीडितको बकपत्र समेतका मिसिल संलग्न सबुद प्रमाणहरूबाट प्रतिवादी लालबहादुर थापाले अभियोग दाबी बमोजिम ज्यान मार्ने उद्योगको कसुर गरेको पुष्टि हुन्छ । प्रतिवादी लालबहादुर थापाले आफ्ना साथीहरूसँग घाइतेलाई धेरै चोट हानेको भनी भनेको र घा-जाँच केस फारामबाट घाइतेको शरीरमा ५ वटा घाउ रहेको भन्ने देखिएको साथै घाइते मर्नेसम्मको अवस्थामा रहेको भन्ने विशेषज्ञ डक्टरको भनाई समेतको आधारमा प्रतिवादीलाई

अभियोग दाबी बमोजिम सजाय गरी सुरु दैलेख जिल्ला अदालतबाट भएको फैसला सदर गर्ने गरी भएको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला न्यायसंगत छ भन्ने समेत प्रस्तुत गर्नु भएको बहस सुनियो।

प्रस्तुत भएको उपरोक्तानुसारको बहस जिकिर समेत सुनी मिसिल अध्ययन गरी हेर्दा पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको फैसला मिलेको छ, छैन । पुनरावेदकको पुनरावेदन जिकिर पुग्न सक्ने हो, होइन भन्ने सम्बन्धमा निर्णय दिनु पर्ने देखिन आयो।

निर्णयतर्फ विचार गर्दा मिति २०६५/११/१२ गते राती प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाले भीमबहादुर वि.क.लाई ज्यान मार्ने उद्देश्यले घाँटी, टाउको, कन्चट र पेटमा खुकुरी प्रहार गरी मरिसकेको भनी फरार भएको र तत्काल घाइतेको उपचारार्थ अस्पताल पुर्‍याएको कारण ज्यान मर्न नपाएको हुँदा ज्यान मार्ने उद्योग गरेको पुष्टि हुन आएकोले प्रतिवादी लालबहादुर थापाको उक्त कार्य मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धी महलको १ नं. विपरित कसुर भएकोले ऐ.को १५ नं. बमोजिम सजाय गरिपाउँ भन्ने मुख्य अभियोग मागदाबी भएकोमा प्रतिवादीलाई मुलुकी ऐन, ज्यान सम्बन्धी महलको १५ नं. बमोजिम ५ वर्ष कैदको सजाय हुने ठहर्‍याई सुरु दैलेख जिल्ला अदालतबाट भएको फैसला सदर गर्ने गरी पुनरावेदन अदालत सुर्खेतबाट भएको फैसला उपर प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाको पुनरावेदन परेको पाइयो।

प्रस्तुत मुद्दाको कारवाहीको उठान सम्बन्धमा हेर्दा मिति २०६५/११/१२ गते राती शिवरात्री मेला हेरी घरतिर फर्कने क्रममा मेला लाग्ने ठाउँभन्दा १०० मिटर अगाडि म लगायत मेरा साथीहरु हिँडिरहेको अवस्थामा एक्कासी म माथि हतियार प्रहार गरी घाइते बनाई फालिदिएको, हतियार प्रहार गर्ने व्यक्तिहरु चिन्न नपाएको हुँदा ज्यान मार्ने उद्देश्यले हतियार प्रयोग गरी घाइते बनाउने अपराधीहरुको खोजी गरी कारवाही गरिपाउँ भन्ने बेहोराको भीमबहादुर वि.क.को निवेदन परेको देखिन्छ । साथै मेरा भाइ भीमबहादुर वि.क. शिवरात्रीको मेलामा गइ मेला हेरी दैलेख बजारतर्फ फर्किने क्रममा नाविस्थानको पुल नजिकको जङ्गलको बाटोमा हिँडिरहेको अवस्थामा एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापा र अन्य नाम थाहा नभएका व्यक्तिहरुले भाइ भीमबहादुरको संवेदनशिल अङ्गहरु टाउको, पेट, चिउँडो र

पछाडिको गर्दनमा प्रहार गरी सख्त घाइते बनाई ज्यान मार्ने उद्योग गरेकोले कारवाही गरिपाउँ भन्ने बेहोराको लालसिंह सुनारले मिति २०६५/११/२८ मा जाहेरी दिएको देखिन्छ ।

भीमबहादुर वि.क.को शरीरमा भएका घाउको आकार र प्रकृति सम्बन्धमा हेर्दा दायाँ कानको पछाडी त्रिकोण आकारको ७x४x२ से.मी.काटिएको घाउ, घाँटीको दायाँतर्फ ८x२x२ से.मी. काटिएको घाउ, दायाँ कन्चटको भागमा १२x२x२ से.मी. काटिएको घाउ, टाउकोको पछाडी पट्टिको भागमा ६x३x२ से.मी. घाउ र छाती मुनि नाइटोभन्दा माथि पेटको भागमा २x१x१ से.मी. काटिएको घाउ रहेको भन्ने घा-जाँच केस फाराममा उल्लेख हुनुको साथै घा-जाँच केस फारामको Whether fatal or not भन्ने महलमा May be भन्ने उल्लेख भएको पाइन्छ ।

प्रतिवादीले अधिकार प्राप्त अधिकारी समक्ष बयान गर्दा श्रीस्थान मेला नजिक जङ्गलको बाटोमा भीमबहादुर वि.क.को समूहसँग भेट भएको, निजहरुले बाटो छेक्न आए पछि र दिलबर वि.क.को मुखमा एक चोट हानी दिए पछि डेकेन्द्र कुमार थापा र भीमबहादुर वि.क. एक आपसमा लड्दै लडीबुडि खेलदै गएको देखी मैले डेकेन्द्रलाई बचाउने उद्देश्यले छुट्याउन खोज्दा भीमले मलाई चक्कुले हाने पछि मैले आफ्नो सुरक्षाको निम्ती आफुसँग भएको खुकुरीले भीमबहादुर वि.क.को टाउकोमा एक पटक हानेको हो भनी लेखाएको पाइन्छ । त्यस्तै, निज प्रतिवादीले अदालत समक्ष समेत टाउकोमा खुकुरीले एकपटक हानेको हो भनी बयान गरेको पाइन्छ । प्रतिवादीले खुकुरी तथा छुरी प्रहार गरी घाइते बनाएका हुन् भनी पिडीत भीमबहादुर वि.क. र मौकामा कागज गर्ने नारायण सुनार तथा दिलबर वि.क.ले अदालतसमक्ष वकपत्र गरेको अवस्था छ ।

प्रस्तुत मुद्दाको अभियोग पत्रमा दाबी लिइएको मुलुकी ऐन ज्यान सम्बन्धीको १५ नं. मा भएको कानूनी व्यवस्था सम्बन्धमा हेर्दा उक्त नं. मा "ज्यान मार्ने मनसायले गोली चलाउने वा बम हान्ने वा घातक हतियारले काट्ने वा मार्नका लागि अरु जुनसुकै कुराको उद्योग गरी मर्नेसम्मको काम गरेकोमा कुनै कारणले ज्यान मर्न पाएको रहेनछ भन्ने त्यस्तो काम गर्ने र गर्न लगाउने तथा सो ठाउँमा गै वचन दिने वा मद्दत गर्नेलाई पाँच वर्षदिखि बाह्र

वर्षसम्म कैद गर्नु पर्छ" भन्ने कानूनी प्रावधान रहेको पाइन्छ। उक्त कानूनी प्रावधान अनुसार ज्यान मार्ने उद्योगको अपराध स्थापित हुनका लागि प्रतिवादीको ज्यान मार्ने मनसाय देखिनु पर्ने र ज्यान मार्नेसम्मको कार्य गरिसकेकोमा कुनै कारणले ज्यान मर्न नपाएको अवस्था हुनु पर्ने हुन्छ ।

प्रस्तुत मुद्दाको वारदातको पृष्ठभूमी हेर्दा रातको समयमा मेलामा गएका अपरिचित व्यक्तिहरुबीच भएको विवादबाट प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापा र पिडीत भीमबहादुर वि.क.को बीचमा हात हालाहाल तथा हानाहान भै भीमबहादुरलाई घाउ चोट लागेको अवस्था देखिन्छ। प्रतिवादीले ज्यान मार्ने मनसायले भीम बहादुरलाई प्रहार गरेको भन्ने देखिँदैन भने तेश्रो पक्षको हस्तक्षेपको कारणले ज्यान मर्न नपाएको अवस्था समेत देखिँदैन । यस्तै प्रकृतिको पुनरावेदक प्रतिवादी ब्राहिम मियाँ समेत प्रत्यर्थी वादी नेपाल सरकार भएको ज्यान मार्ने उद्योग मुद्दा (ने.का.प.२०६६, अङ्क ३, निर्णय नं.८१११) मा "ज्यान मार्ने मनसाय रहेको नदेखिएको र प्रतावादीहरुको कार्य तेश्रो पक्षको हस्तक्षेपबाट रोकिएको अवस्था पनि नहुँदा ज्यान मार्ने उद्योग अन्तर्गतको कसुर मान्ने अवस्था रहेको भन्ने नसकिने" भन्ने सिद्धान्त प्रतिपादन भएको पाइन्छ। साथै पुनरावेदक प्रतिवादी ईश्वरी बोहजु प्रत्यर्थी वादी नेपाल सरकार भएको ज्यान मार्ने उद्योग मुद्दा (ने.का.प. २०५१, अङ्क १२, नि.नं. ५०१७) मा "ज्यान मार्ने उद्योगको अपराध ठहर हुनको लागि ज्यान मार्ने मनसाय, सो मनसाय अभिव्यक्त गर्न ज्यान मार्नेसम्मको कार्य गरी कुनै बाहिरी तत्वको हस्तक्षेपले गर्दा ज्यान मर्न नसकेको हुनुपर्ने" भन्ने सिद्धान्त प्रतिपादन भएको अवस्था छ। उक्त उल्लिखित कानूनी सिद्धान्त प्रतिपादित भएको मुद्दाको तथ्य र प्रस्तुत मुद्दाको तथ्यमा सामिप्यता देखिन आएको छ। जहाँ मुद्दाको तथ्यसँग नजिर मिल्न आउँछ त्यस्तोमा नेपालको अन्तरिम संविधान २०६३ को धारा ११६ (२) मा भएको संवैधानिक प्रावधान बमोजिम नजिलाई सबैले मान्नु पर्ने हुँदा उपरोक्त प्रतिपादित सिद्धान्तहरु समेतको परिप्रेक्ष्यमा प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापालाई अभियोग दाबी बमोजिम ज्यान मार्ने उद्योगको कसुरदार ठहर्‍याउन मिल्ने देखिएन।

तसर्थ प्रतिवादी एल.पि. भन्ने लालबहादुर थापाको ज्यान मार्ने मनसाय भएको भन्ने नदेखिएको, तेश्रो पक्षको हस्तक्षेपको कारणले ज्यान मर्न नपाएको अवस्था समेत नदेखिएको र

यी प्रतिवादीले भीमबहादुर वि.क.लाई खुकुरीले प्रहार गरेको तथ्यलाई स्वीकार गरी बयान गरेको स्थिति समेतलाई विचार गर्दा प्रस्तुत मुद्दाको वारदातको प्रकृति मुलुकी ऐन कुटपिटको महल अन्तर्गत पर्ने देखिँदा प्रस्तुत मुद्दा सरकारी मुद्दा सम्बन्धी ऐन, २०४९ को दफा २७ बमोजिम कुटपिटमा परिणत हुने र प्रस्तुत मुद्दामा प्रतिवादीलाई ज्यान सम्बन्धी महलको १५ नं. बमोजिम ५ वर्ष कैद हुने ठहर्‍याएको सुरु दैलेख जिल्ला अदालतको फैसला सदर गर्ने गरी भएको पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको मिति २०६७/१२/१५ को फैसला उल्टी भै प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाले अभियोग दाबीबाट सफाई पाउने ठहर्छ । अरु तपसिल बमोजिम गर्नु ।

तपसिल

माथि इन्साफ खण्डमा लेखिएबमोजिम प्रस्तुत मुद्दा सरकारी मुद्दा सम्बन्धी ऐन, २०४९ को दफा २७ बमोजिम कुटपिटमा परिणत हुने र पुनरावेदन अदालत सुर्खेतको मिति २०६७/१२/१५ को फैसला उल्टी भै प्रतिवादी एल.पि.भन्ने लालबहादुर थापाले अभियोग दाबीबाट सफाई पाउने ठहरेकोले सुरु दैलेख जिल्ला अदालतको मिति २०६६/१०/१२ को फैसलाको तपसिल खण्डको देहाय-१ मा उल्लिखित प्रतिवादीका नाममा राखिएको कैदको लगत कट्टा गर्नु भनी सुरु दैलेख जिल्ला अदालतमा लेखी पठाउनु-----१
प्रस्तुत मुद्दा कुटपिटमा परिणत हुने ठहरेको सोको सूचना सरकारी मुद्दा सम्बन्धी ऐन, २०४९ को दफा २७ बमोजिम पिडीत भीमबहादुर वि.क. लाई दिई निजले कुटपिटतर्फ मुद्दा सकार गरेमा कारवाही अगाडी बढाउनु भनी सुरु दैलेख जिल्ला अदालतमा लेखी पठाउनु-----२
प्रस्तुत मुद्दाको दायरी लगत कट्टा गरी मिसिल नियमानुसार गरी बुझाई दिनु । -----३

न्यायाधीश

उक्त रायमा सहमत छु ।

न्यायाधीश

इजलास अधिकृत: कृष्णप्रसाद पौडेल

कम्प्युटर टाइप गर्ने: विष्णुदेवी श्रेष्ठ

इति सम्बत् २०७२ साल असार २ गते रोज ४ शुभम् -----